

Passio -

A szeretet fájhat

8. tábla

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. (Mt 11, 28)

Eltökéltem tehát, hogy őt veszem életem társául, mert tudtam, hogy tanácsot ad nekem a jóra, és vigaszom lesz gondok és bánat közepette. (Bölcs 8,9)

A káni menyegző korszói fontos jelkép a családoknak. A Szűzanya látja, hogy „Nincs több boruk”, és azt mondja a szolgálknak: „Tegyetek, meg mindent, amit mond.” (Jn 2,3-5) Az ember a jelentéktelennek tűnő áldozatait (a vizet) a korsóba teszi, átadja Jézusnak, hogy változtassa át. Vigasztaló és felemelő, hogy nincs felesleges szenvedés, ami „pocsékba mehetne”, mert ha Istennek felajánljuk, jelképesen a korsóba tesszük, Jézus szavára kegyelmi forrássá válik. Nyilvánvalóan kevés a mi adományunk, de Krisztusnak szüksége van erre a kevésre. Az Úr keveset kér tőlünk, de sokat ad nekünk. Keveset kér tőlünk. A mindennapi életben jó szándékot kér tőlünk; nyitott szívet kér tőlünk; ahhoz, hogy befogadjuk őt, aki felkínálja magát nekünk az Oltáriszentségben, azt kéri tőlünk, hogy akarjunk jobbá válni; ezeket a jelképes adományokat kéri tőlünk, amelyek aztán az ő testévé és vérévé fognak válni.

Az „emberi munka gyümölcse”: a borhoz kis vizet is tesz a pap, ahogyan szüksége van Krisztusnak arra a kevésre, amit mi hozzáteszünk az ő áldozatához. Életünket szolgálatra, munkára kaptuk Istentől. A munka sokszor fáradságos, küzdelmes. Jézussal együtt, neki felajánlva boldog elhasználódás lehet belőle. Elégni egymásért, elégni ketten egy célért...

A szentmisében felajánljuk a kenyeret és a bort, és kérjük, hogy legyen ez számunkra Jézus Krisztus teste és vére. Keressük a felajánlás és a hétköznapi élet kapcsolatát! A mindennapi életünk felajánlásait kapcsolatba hozzuk a szentmise felajánlásával. Itt vannak először a nehézségeink, melyeket felajánlunk a Szűzanyának a kegyelmi tökébe, és keressük a kapcsolatot Jézussal. (15 perc szeretet)

„Jézus eljön hozzánk az oltáron a kenyér és a bor képében. Ő valóban jelen van a szentmisében. És mit tesz? Az első: mint mindig, odaadja magát a Mennyei Atyának. Hogyan? Amikor itt jelen van köztünk, Ő odaadja magát a Jóistennek és mi elkísérjük és mondjuk Neki: Jézus, amikor most újra itt vagy a közösségünkben és oda akarod adni magadat szent Istenünknek, kérem szépen, add, hogy Veled együtt én is oda tudjam adni magamat a Jóistennek!..

Tehetsz velünk, amit akarsz! A szeretetszövetségben a Szűzanyának nemcsak néha adunk egy áldozatot a kegyelmi tőkébe, hanem újra és újra mondjuk neki, a jó Istennek: Elfogadlak Téged egészen! Ezt nevezzük biankó felhatalmazásnak. Igent mondunk előre arra, amit majd később küldesz.

Valamilyen módon ezt gyakoroljuk Jézussal, aki most az oltáron odaadja magát a Jóistennek.”¹

Ha tehát a pap a felajánlaskor a magasba emeli a paténát, kit emel a magasba? Bennünket! Mit emel tehát a magasba? Egész személyiségemet. Mit fejez ki ez jelképesen? A Tied vagyok.²

„A látható adomány, melyet a szentmisén felajánlunk az ostya és a bor. Mit jelképeznek ezek? A házaspárt. Nekik kell a paténán feküdniük vagy a kehelyben lenniük. Arra is ügyelniük kellene, hogy kettőjüknek együtt kell a paténán feküdniük, ezért viselkedjenek udvariasan, hogy jól kijöjjenek egymással a kis tálcán. Ezt tréfásan mondtam, de mégis van

igazi tartalma.” „Jóllehet szeretnénk olyan tiszták lenni, mint az ostya, nem vagyunk, így méltatlan szolgaként ajánljuk fel a kenyeret és a bort mint saját magunk jelképét az Atyának.”³

A szentmisén halljuk: „Halálotat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat.”

Mit jelent az Úr halálát hirdetni a nap folyamán? Azt jelenti, hogy az Úrral együtt áldozatként a kereszten függeni. Krisztus keresztje most az én keresztemmé vált. Miféle kereszt ez? Lehet egy személyiség-kereszt; lehet egy családi kereszt; lehet a hivatásom keresztje. Mindez az Üdvözítő keresztjének egy szilánkjá lesz számomra.

Amint arra lehetőség nyílik, áldozatot hozunk. Emlékeztetem magam: most csengetnek a felajánlásra. Az Üdvözítő most akarja még egyszer áldozat-életét bennem folytatni. És ha ilyenkor az Üdvözítővel együtt függök a kereszten, akkor Vele együtt én is átváltozok, és együtt újra felveszem Vele a legbensőbb érzékelés-kapcsolatot.⁴

„Könnyű beszélni a keresztről, és egészen más függeni a kereszten” (Kentenich atya). A szenvedőnek a bölcselkedés nem segít, mellette kell állni, amiben lehet, segíteni tettekkel. Lehetnek kettőnknek mint házaspárnak közös fájdalmai, keresztjei. A gyermektelenség, a gyermekért való küzdelem fájdalma. Vagy tehetetlenül nézzük felnőtt gyermekünk küzdelmes életét, hivatás-, párkeresését, esetleg eltávolodását Istentől, Egyháztól. Lehetnek testi, lelki fájdalmaink, betegségeink, egzisztenciális nehézségeink. Együtt hordozzuk ezeket szívben és imában, áldozatokban.

¹ Részletek a 15 perc szeretet házaspárok számára című kiadványból. P. Tilmann Beller beszédeiből összeállította dr. Csermák Kálmán és Alice. Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány, Óbudavár, 2004. 37-48. o.

² Kentenich atya előadássorozata Milwaukee 1957. április 01., 08., 15., 22., 29. Megjelent: Am Montagabend 6. kötet; Schönstatt Verlag, Vallendar, 2009. Fordította: Szabó Bálint és Anna

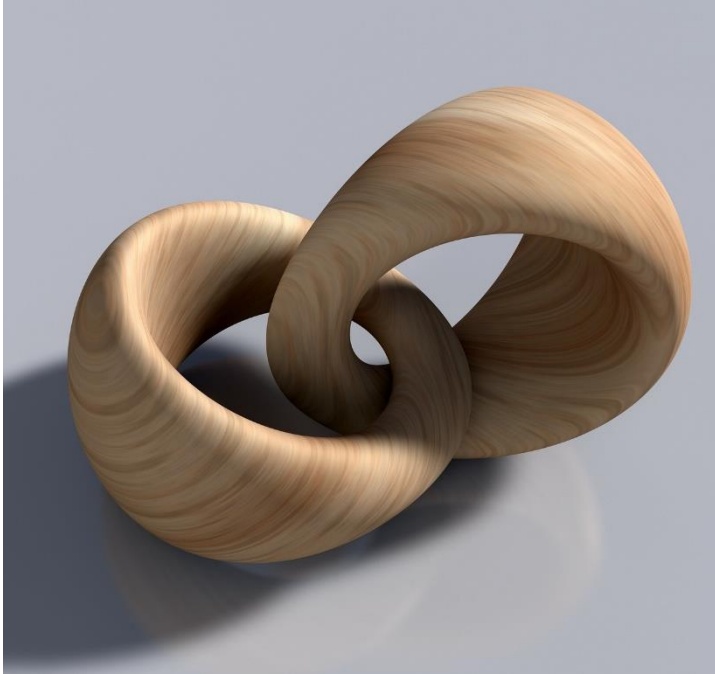
³ Kentenich atya előadássorozata Milwaukee 1957. április 01., 08., 15., 22., 29. Megjelent: Am Montagabend 6. kötet; Schönstatt Verlag, Vallendar, 2009. Fordította: Szabó Bálint és Anna

⁴ Kentenich atya előadássorozata Milwaukee 1957. április 01., 08., 15., 22., 29. Megjelent: Am Montagabend 6. kötet; Schönstatt Verlag, Vallendar, 2009. Fordította: Szabó Bálint és Anna

A szenvedés: belesimulni Isten tenyerébe. (Zajkás Péter)

Örök emberi kérdés: Isten miért engedi szenvedni a jókat, míg a gonosz vígan éldegél? Az ember igazságérzete lázad, de a hit nem az igazságérzetre épít. Gyakran esünk kísértésbe, hogy listát írjunk Istennek, ezután mit tegyen másként, hogy "Legyen meg az ÉN akaratom" Csodának éljük meg, ha Isten megteszi a mi akaratomkat, valószínűleg Ő is csodának éli meg, ha mi megteszük az övét. (E. Pisti)

Előfordul, hogy egységérzésünk komoly áldozatok eredménye.

Közösen birkóztunk meg valamilyen nehézséggel, vagy nagy küzdelmek árán újra igent mondtunk egymásnak, vagy a gyermekeinkkel megélt közös öröm tölt el bennünket stb. Olyan élményt vigyünk az Oltáriszentség fogadására, amely mélyen összeköt minket. A megélt egységet még jobban elmélyíthetjük az Oltáriszentségben. Jézus mondja: Legyetek egyek, egymással és egymásért élő lelki közösség! A nagy feladatok megoldásakor mindketten mély egységet élhetünk meg.

Ha Jézus életünk középpontjába lép, ha befogadjuk az Oltáriszentséget, egyrészt személyes élményben részesülünk: szívünk megújul a szentségben. De közösségi élményben is: egyesít minket magával a szeretetben, vagy egyesít egy

nagy közös feladatban. Az Úristen élő, minket összekötő erő. Az Oltáriszentség befogadása növeli az egymás iránti szeretetünket, és gyümölcsözővé teszi közös munkálkodásunkat. Kérdezzük meg magunktól: melyik egységélményt kapcsoljuk össze ezúttal a szentmisével?⁵ Fontos, hogy így a mindennapi élet is ott legyen a felajánlásban. (...)⁶

„prés nélkül nem lesz bor,
a búzát őrölni kell,
sír nélkül nincs győzelem,
a háborút csak a meghalás nyeri meg.

Te, áldozat megdicsőült gyümölcse,
komoly önfegyelmet kívánsz tőlem,
hogy olyanná váljak, mint az étel,
áldozatos és szeretetben gazdag”⁷

Milyen keresztet hordozunk együtt?

Honnan merítünk erőt?

⁵ Megjelent: A szentmise, mint életmise. Család – élő szentély 2. 25-29. o. Családakadémia – Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2003. Fordította: Dr. Várnagy Péterné Hámori Zita

⁶ Részletek a 15 perc szeretet házaspárok számára című kiadványból. P. Tilmann Beller beszédeiből összeállította dr. Csermák Kálmán és Alice. Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány, Óbudavár, 2004. 37-48. o.

⁷ Égfelé 45.o.